

skal leve af hele Dagen, kan i Virkeligheden slet ikke faa den tørre Mad ned Dagen igennem, hvis han ikke af og til kan drikke sig en Snaps til Maden. Saa længe vi ikke gøre det saaledes for disse Folk, at de kunne faa noget varmt, noget andet end den tørre Mad hele Dagen igennem, saa længe Tilstanden her i Landet er saaledes for de allerfattigste, er Brændevinen en Livsfor nødighed, og saa skulle vi ikke gøre det vanskligere end nødvendigt for disse Folk at faa det, som for dem, men ikke for os, er en Nødvendighed. Det er godt nok, at man siger, at Folk drikke, og er forarget derover, men det gælder ogsaa om at undersøge, hvorfor Folk drikke. Det er saa let at være forarget, naar man ser en fattig Arbejder, som har drukkert sig fuld, og det er saa let at sige nogle haarde Ord om de Mennesker, som have drukkert hele deres For tjerneste op i Brændevin. Det er en let købt Indignation, men hvis man undersøgte Forholdene og saa, hvor ofte det var begrundet i denne Mand's i høj Grad ullykkelige Vilkaar, i hans af Fattigdom og Mangel nedbrudte Helbred, i hans ødelagte Familieliv, hvor tit det netop, naar man søgte til Bunds i det, gaar tilbage til den økonomiske Misere, hvori han lever, saa vilde man beklage de Folk, som paa Grund af deres ullykkelige Vilkaar skulle søge deres Trøst i Brændevinsflasken, mere, end man vilde fordømme den, og saa vilde man komme til den Betragtning, som efter min Mening er den rigtige, at naar vi naa saa vidt frem, at selv de fattigste her i Landet kunde leve, økonomisk set, nogenlunde ordentlig, at de ere saaledes økonomisk stillede, at de have en ordentlig Basis for et Familieliv, saa ere vi komne Drifkeriet til Livs. Naar Arbejdernes Vilkaar forbedres, er der en Mulighed for, at de holde op med at drikke. Saa snart Folk kunne komme til at føre et menneskeværdigt Liv, er der en Mulighed for, at vi kunne komme bort fra saadanne Ting som Drifkeriet, men saa længe Folk ere stillede saa daarligt, at de i deres fortvilede økonomiske Forhold ofte have deres eneste Trøst i Brændevinsflasken, ja, saa længe komme vi ogsaa til at se fulde Folk paa Gaden af og til, men det giver mere Anledning til Beklagelse end til Harme. Det, de Herrer ønske at opnaa ved deres Forslag, er at sjerne Fristelsen, men, som jeg allerede har udviklet, jeg tror ikke, de ville naa dette Maal, de naa ikke andet ved deres Tvangsforanstaltninger end at fremable Smugtroer, Drifkeri i Pensionater og Hjemmedrifkeri. Den eneste nyttige Foranstaltning over for Drifkeriet er netop, som jeg har udviklet, at de økonomiske For-

hold forbedres saaledes for de daarligst stillede, at de kunne føre et ordentligt Familieliv, og at den almindelige sædelige Bevidsthed i Folket forbedres. Det er jo ikke saa forfærdelig mange Aarhundreder siden, at en Præst jagde ved en dansk Konges Gaarde: Hvis Hans Majestæt havde afholdt sig fra den stadelige Drifken, som nu her i Landet saa gængs er, kunde Hans Majestæt have levet mangen god Dag endnu iblandt os. Den Gang var den Mand mest anset, som drak mest, nu turde det være forbi. Heri er et Vidnesbyrd om, at den sædelige Bevidsthed har forandret sig paa en heldig Maade paa dette Omraade. Og lad saa Afholdsbevægelsen saa Lov til at virke, støt den, og lad os gennem den ad Frivillighedens Vej bringe Folk bort fra Drifkeriet, saa kunne vi godt undvære Tvangsforanstaltninger. Det er ud fra disse Betragtninger, at det Mindretal, som jeg tilhører, har stillet sine Vædringsforslag fra Nr. 64 til 110. Jeg har herved givet en almindelig og principiel Begrundelse af disse Vædringsforslag; jeg antager, at min ærede Medforslagsstiller vil komme ind paa de enkelte Vædringsforslag og skal derfor indstrænke mig til disse Bemærkninger.

Brausen: Der har i Udvalgets Flertal, det vil sige hos dets 9 Medlemmer, været Enighed i det hele Synspunkt for dette Lovforslags Behandling; det Synspunkt, som har været fælles for os, er det, som blev angivet af Udvalgets ærede Formand og Ordfører (Krabbe) ved denne Sags 1ste Behandling her i Salen. Det vil ogsaa bemærkes, at de 9 Medlemmer af Udvalget saa godt som paa alle Punkter have stillet fælles Vædringsforslag, og det synes derfor mig, som om der for denne Sag — med Hensyn til hvilken det dog har været muligt at opnaa en forholdsvis saa stor Samstemning i Udvalget — maatte være nogen Udsigt til, at vi kunne faa et Lovresultat ud af den; og det er jo en meget betydningsfuld Sag, som store Dele af Befolkningen vente paa, og som der har været arbejdet ivrigt fra mange Sider paa at faa ført til en Afgørelse i den Retning, vi foreslaa. Under disse Omstændigheder er det ikke uden en vis Beflagelse, at jeg sammen med det andet Udvalgsmedlem af Højregruppen, det ærede Medlem for Rertemåde (S. Christoffersen) har set mig nødsaget til paa et Par Punkter at stille mig fra Flertallet. Det første Punkt er Bevillingsmyndigheden. Vi have ment, at vi burde henlægge denne Bevillingsret til Centraladministrationen, til Indenrigsministeriet, saaledes som det er foreslaaet i Lovforslaget, og som Flertallet i Næringslov-